

Μεταφράζομεν ἐνταῦθα, χάριν τῶν ἀναγνώστων, τὴν περιέργον διήγησιν τῆς ὁδοιπορικῆς τοῦ ἀεροκράτου τούτου περιγραφῆς, δημοσιευθεῖσαν εἰς τινὰ ἡμεριδίαν τῆς Μασσαλίας.

Ἀναχωρήσας, γράφει ὁ Κ. Ἀρμπάν, τὴν κυριακὴν τῆς 2 Σεπτεμβρίου, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν καὶ ἡμίσειαν τῆς ἑσπέρας ἀπὸ τὸν Πύργον τῶν Ἀνθίων, διήλθον εἰς δύο ὥρας· τὸ δάσος τοῦ Ἑστεμελ, καὶ αἱ δοκιμαὶ τὰς ὁποίας ἔκαμον μοὶ ἀπέδειξαν ὅτι εὐρισκόμην εἰς ὕψος πεσσάρων χιλιάδων μέτρων. Ἦδη ἡ θερμοκρασία ἐγένετο ψυχρὰ καὶ ξηρὰ καὶ τὸ ἑκατόμμοιρον θερμομέτρον μου ἐσημείωνε τέσσαρας βαθμοὺς κατωτέρω τοῦ μηδενικοῦ.

Ὁ πνέων ἄνεμος ἦτον ζεφυρόντος καὶ μετέφερε πρὸς τὴν Νίκαιαν. Εὐρέθην, ἐν διαστήματι σχεδὸν δύο ὥρων, περικυκλωμένους ἀπὸ νέφη πυκνότερα ἐκτείνον· ἡμεῖς κάτωθεν μου· ἡ μελωτή μου δὲν ἤρκει νὰ με παραλύσῃ ἀπὸ τὸ ψύχος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὑπέφεραν πρὸ πάντων οἱ πόδες μου. Ἀπεφάσισα μολαταῦτα νὰ ἐξακολουθήσω προβαίνων, καὶ μάλιστα νὰ ὑπερβῶ τὰς ἄλπεις, αἵτινες καθὰ ἐγίνωσκον δὲν ἀπέχον πολὺ τοῦ μέρους ὅθεν εὐρισκόμην. Τὸ ἔρμα μου ἤρκει νὰ με ὑψώσῃ ὑπεράνω τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων. Τὸ ψύχος ἤξανεν, ὁ ἄνεμος ἤρχιζε νὰ τακτοποιῆται, ἡ σελήνη μ' ἐφώτιζεν ὡς ὁ ἥλιος· ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ. Εἶχον φθάσει ὡς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀλπεων· αἱ χιόνες, οἱ καταρράκται καὶ οἱ ῥύχκες ἐσπινθηροβόλουν, τὰ βάραθρα καὶ οἱ βράχοι ἀπετέλουν ὄγκους μελανοῦς, αἵτινες ἐχρησίμευον ὡς σκιὰ τῆς γιγαντώδους ταύτης εἰκόνης.

Ὁ ἄνεμος ἐναντιοῦτο εἰς τὴν τακτικὴν πορείαν μου, ἦμην ἠναγκασμένος ἀλληλοδιαδόχως νὰ καταβαίνειν καὶ νὰ ὑψοῦμαι διὰ νὰ ὑπερβαίνω τὰ ὄρη, αἵτινα ἐπαρουσιάζοντο ἀπαύστως. Ἦτον ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός, ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν κορυφὴν τῶν Ἀλπεων· ὁ ὄριον ἐγένετο ἐλευθερός, καὶ ἡ πορεία μου τακτικὴ. Τότε ἐφρόντισαν νὰ δειπνήσω.

Εὐρισκόμενος εἰς ὕψος 4,600 μέτρων ἐχρεώσθην, ἕκων ἄκων, νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξιδιόν μου καὶ νὰ φθάσω εἰς Πεδεμόντιον. Δὲν ἔβλεπον ἐνώπιόν μου παρὰ χάος, καὶ ἡ κατάβασίς μου εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἦτον ἀδύνατος. Ἀφοῦ ἐδείπνησα, μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ ῥίψω τὴν κενὴν φιάλην μου ἐν μέσῳ τῶν χιόνων τούτων, ὥστε εἰάν ποτε τολμηρὸς τις ὁδοιπὸρος ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους· ἐκείνου νὰ εὕρῃ ἔχνος τὸ ὅποιον νὰ τὸν δευαῖωσῃ ὅτι ἕτερος πρὸ αὐτοῦ εἶχε κατοπτεῦσαι τὰ μέρη ταῦτα τὰ ὅλως ἀκατοίχητα.

Περὶ τὴν μίαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωΐας, εὐρέθην ὑπεράνω τοῦ ὄρους Βίζο, τὸ ὅποιον ἐγνώριζον διότι τὸ εἶχον ἀνερευνήσει, κατὰ τὸ πρῶτον εἰς τὸ Πεδεμόντιον ταξιδιόν μου· ὁ Πάδος καὶ ὁ Δουρέντιος ἐκείθεν λαμβάνουσι τὴν πηγὴν τῶν. Ἀνεγνώρισα τὴν θέσιν καὶ ἀνεκάλυψα τὰς μεγαλοπρεπεῖς πεδιάδας του. Πρὸ τῆς θεβαιότητος ταύτης, παράδοξον φαινόμενον ἀντικατοπτρισμοῦ, προελθὼν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς σελήνης ἐπὶ τῶν χιόνων καὶ τῶν νεφῶν, μ' ἔκαμε νὰ πισεύσω ὅτι εὐρισκόμην εἰς πέλαγος. Ἐν τούτοις ὁ δυτικὸς ἄνεμος εἶχε παύσει τοῦ νὰ πνέῃ, καὶ αἱ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις μου μ' ἐδείκνυν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρισκώμαι ἄνωθεν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἀστέρες ἐδοθήθουν (Φυλλάδιον 52, Τόμ. Γ'.

πολὺ τὴν πηξίδα μου, καὶ ἀνεκάλυψα τὸ Λευκὸν Ὄρος, τοῦ ὁποίου ἡ θέσις μ' ἐδείκνυε μετὰ θεβαιότητος ὅτι ἐπλησίασα τὸ Τουρίνον. Τὸ Λευκὸν Ὄρος, εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὁποίου εὐρισκόμην καὶ εἶχον πρὸς τὰ ἀριστερά μου, προέκειτο ὄλων τῶν νεφῶν καὶ ὁμοιάζεν ἐκτεταμένον τμήμα κρυστάλλου σπινθηροβόλου τος μύρια φῶτα.

Τὴν δευτέραν ὥραν καὶ τρία τέταρτα, τὸ ὄρος Βίζο, τὸ ὅποιον εἶχον ὀπισθέν μου με ἐδείκνυε μετὰ θεβαιότητος ὅτι ἦμην εἰς τὰ περίξ τοῦ Τουρίνου. Ἀπεφάσισα νὰ καταβῶ, καὶ κατώρθωσα τοῦτο ἀνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας, ἔχων ἀκόμη ἔρμα εἰς τὴν διάθεσίν μου ἵνα ὑπάγω μακρότερον. Κατέβην πλησίον ἐκτεταμένης τινος ἐπαύλεως, πολλοὶ κύνες τῆς φυλακῆς με περιεκύκλωσαν, καὶ ἡ μελωτή μου με διεφύλαξεν ἀπὸ τὰ θωπεύματά των. Αἱ ὕλακαὶ των ἐξύπνησαν τοὺς κατοίκους, οἵτινες θαυμάσαντες μᾶλλον ἢ τρομάξαντες διὰ τὴν ἐμφάνισίν μου, με ἤνοιξαν καὶ με εἶπαν ὅτι ἦτον δύο ὥραι καὶ ἡμισεία τῆς πρωΐας, ὅτι ἦμην εἰς τὸ χωρίον Πιομ-φόρτε πλησίον τοῦ Στουμπίνι, ἀπέχοντος ἑξ ἡμιλίμετρα τοῦ Τουρίνου.

Ἀδηνύσα τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός εἰς τὴν ἑπαυλιν, καὶ τὴν πρωΐαν οἱ χωρικοὶ με ὠδήγησαν παρὰ τῷ δημάρχῳ, ὅστις μοὶ ἔδωκε ἀποδεικτικὸν πιστοποιῶν τὴν ἀφίξίν μου κτλ.

Ἐφθασα εἰς Τουρίνον τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωΐας καὶ ἀφοῦ ἐσυσκεύασα τὸ ἀερόστατόν μου καὶ τὸ σκάφος μου (nacelle), ἔσπευσα νὰ γράψω πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πύργου τῶν Ἀνθίων, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν σύζυγόν μου, τοὺς φίλους μου καὶ τὸ κοινὸν τῆς Μασσαλίας, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ἐνδιαφέρεται πρὸς ἐμέ. Μετέβην ἀκολουθῶς παρὰ τῷ Κυρίῳ Bois-le-Comte πρέσβει τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὅστις μοὶ ἐχορήγησε διαβατήριον καὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας παρευρέθην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Θεομήτορος ὅπου ἐτελεῖτο ἐπικηδειὸς ἀκολουθία, πρὸς τιμὴν τοῦ θανάτου τοῦ Καρόλου Ἀλβέρτου. Μετὰ τὴν τελετὴν ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῆς ἐθνικῆς φρουρᾶς καὶ τὴν ἑσπέραν ὑπῆγον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τουρίνου, ἀναλογιζόμενος ἄκων ὅτι χθὲς κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν εὐρισκόμην εἰς ὕψος ἑκατὸν τεσσαράκοντα λευγῶν ὑπεράνω τοῦ Πύργου τῶν Ἀνθίων τῆς Μασσαλίας. !

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ.

Dis moi ce que tu manges et comment tu le manges, je te dirai qui tu es.

(Proverbe Francais)

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἱκανὸν νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν παντὸς ἐμβριθοῦς πνεύματος, παρέχον ὕλην σκέψεως εἰς τε τὸν φυσιολόγον, καὶ τὸν φιλόσοφον, καὶ τὸν ἱστορικόν, καὶ πάντα ὅστις ἐρευνῶν τὴν ἀλήθειαν, ζητεῖ ἵνα ἐξακριβώσῃ καὶ καταμάθῃ τὰς τοσοῦτον δυσλήπτους καὶ κεκαλυμμένας σχέσεις τῆς ὕλης μετὰ τοῦ αἵλου, τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου, μετὰ τοῦ διανοητικοῦ. Ἠδύνατό τις βιβλίον ὁλόκληρον νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἀλλ' οὔτε καιρὸς, οὔτε ὁ τό-

τὸς ἐπιτρέπει ἡμᾶς τοῦτο, δι' ὃ καὶ ἀπανθῶμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ζήτημα, λαμβάνοντες καὶ φέροντες τῇ ἀναγνώστῃ ὅ,τι ἐν αὐτῇ εὐχάριστον ἅμα καὶ ὠφελιμον.

Θεωροῦντες τὰς σχέσεις τοῦ φυσικοῦ μετὰ τοῦ ἡθικοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, φέρομεν κατὰ πρῶτον τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ δύο ὀργάνων, τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐγκέφαλου, τοῦ μὲν, ἔδρας τῆς φυτικῆς ζωῆς, τοῦ δὲ, τῆς διανοητικῆς, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐπιρροῆς τῶν δύο τούτων ζωῶν. Ἀπαντες γινώσκουμεν τὰ φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα τῆς δυσπεψίας, τὴν νάρκην καὶ νωθρίαν, ἣν ἡ γαστρίμαρξία δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Καθ' ἑκάστην βλέπομεν ἀνθρώπους προικισμένους παρὰ τῆς φύσεως μ' εὐφρίην, ἀπωλέσαντας ὅλους αὐτὴν ἐκ τῆς κοιλιοδουλείας. Ἀπασαί τῆς κοινωνίας αἱ κλάσεις καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἐβύθουσι παραδειγμάτων τῆς ἀώρου ἐκείνης πνευματικῆς παραλοισίας ἢ διανοητικῆς ληθαργίας, προξενουμένης ἀπὸ τῶν καταχρήσεων τοῦ ὀργάνου τῆς χωνεύσεως· καὶ οὐ μόνον βλέπομεν τὸν νόμον τοῦτον ἐπικρατοῦντα εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰδίως, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει εἰς ὅλην κληρὰ ἔθνη, παρ' οἷς δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν τὴν ἐπιρροὴν τῆς γαστρικῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς διανοητικῆς, καὶ νὰ πορισθῶμεν περιέργους γνώσεις ὡς πρὸς τὰς αἰτίας αἵτινες μυστηριωδῶς πως, προδιαθέτουσι τὰς περιστάσεις, καὶ γεννῶσι τὰς μεταβολάς.

Δὲν εἶναι τόλμημα βεβαίως τὸ νὰ κατατάξῃ τις μετὰ τῶν αἰτιῶν τῶν μεγάλων συμβάντων τῆς ἱστορίας, καὶ τὴν διαίταν τῶν ἐθνῶν, ἀπὸ ἁπαλῆς δεχθῶμεν τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ ἀνθρώπου ἰδίως. Πᾶν ἔθνος, πᾶσα κοινωνία διαπλάττεται, οὕτως εἰπεῖν, καὶ μορφώνεται κατὰ μέγα μέρος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ διατᾶσθαι. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δύναται νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ἐναργέστατα ἡ ἱστορία τῶν ἀρχαίων τε καὶ νέων χρόνων, καὶ εἰς τὴν σύντομον ἐπιθεώρησιν αὐτῆς παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ἀρξόμεθα ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς, τῆς κοιτῆς αὐτῆς πάσης διδασκαλίας καὶ παραδόσεως. Βίς τὴν Κίναν, ὅπου τὸ πᾶν ἐστὶ λεπτομερές καὶ μικρόν, αἱ τέχναι ὡς καὶ ἡ βιομηχανία, ὅπου ἂν τυχαίως κατορθωθῇ μέγα τι, μένει εἰς τὴν στάσιμον ἐκείνην κατάστασιν, τὴν ἀνεπίδεκτον προόδου, ὁ τρόπος τοῦ τρέφεσθαι ἢ ἡ μαγειρικὴ τέχνη εἶναι σχεδὸν μηδαμινή. Ἀπασα τῶν Σινῶν ἡ ἐπιμέλεια στρέφεται περὶ τὴν κομψότητα τῶν ἀγγείων ἐν οἷς τιθεῖνται τὰ θρώματα, κομψῶς μὲν καὶ ταῦτα καὶ ἐπιτηδεῖως παρεσκευασμένα κατ' ἐπιρραϊαν, ἀνίκανα δὲ νὰ πληρώσωσι τὸν στόμαχον ἀκούοντως, καὶ νὰ φέρωσι τὸν ἀποχρῶντα ὀργασμὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Εἰς τὴν Κίναν ἡ χρῆσις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν εἶναι σπανία, ὥστε οὐδὲν τὸ ἀντικαθιστῶν τὴν πτωχεῖαν τῶν φαγητῶν. (1) Τούτου ἕνεκεν ἦτε χώνευ-

σις καὶ θρέψις· γίνονται κακῶς, καὶ ὁ ἐγκέφαλος σπαράσσεται τοῦ ἐρεθισμοῦ ἐκείνου τοῦ προσγινομένου αὐτῷ παρὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν διὰ τοῦ αἵματος, ἐξασθενεῖ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ φέρῃ εἰς ρῶς τὰς ἐν αὐτῷ ὑπνοῦσας, ὅλον εἰπεῖν, ἰδέας, ὡς τὸ ὡὸν τὸ ἐγκλείον μετὰ τῆς ζωῆς, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ δεῖξῃ αὐτὴν, ὅταν στερηθῇ τῆς ἀπαιτουμένης θερμῆς. Ὁ τρόπος οὗτος οὐκ ἀδικαίωσθαι ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ὁ αὐτὸς εἰς τὴν Οὐρανίαν Αὐτοκρατορίαν, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων πρὸ αἰώνων παραδεδεγμένα φαγητὰ μένουσιν ἐν χρεῖται ταῦτα, ἀνευ τινος ἀλλοιώσεως, μέχρι σήμερον. Ἰδοὺ τὸ καθ' ἡμᾶς, μία ἀπὸ τὰς αἰτίας (ἡ ἰσχυροτέρα ἴσως) τὰς κρατούσας τοὺς λαοὺς ἐκείνους ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἡθικά ὑπὸ τὴν αὐτὴν κατάστασιν, κατάστασιν μονότονον καὶ ἀπελπιστικὴν τῇ ἀληθείᾳ, ἃν ὁ Σίνης ἐγνώριζε πόσον γνῶσεων καὶ ἡδονῶν στερεῖται. Ἦθελον εἰπεῖ εἰς τοὺς ἐμπόρους ἐκείνους τοὺς εἰσχωρήσαντας ὀρθίως εἰς τὴν ἐνδοτέρα τοῦ Οὐρανοῦ βασιλείου, ὅπως εἰτάξωσι τὴν χρῆσιν τῶν οἶνων καὶ τροφίμων τῆς Εὐρώπης — « Σὺν ἑστὲ οἱ μόνον ἀληθεῖς ἀπόστολοι τοῦ πολιτισμοῦ. Σὺν θέλετε φέροι τὴν ριζικωτέραν καὶ ἐδραιωτέραν μεταβολὴν τῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχαιότυπων ἐκείνων λαῶν, μεταβάλλοντες πρῶτον τὰς φύσεις αὐτῶν, τὴν ὕλην ἐν ἣ ἡ ψυχὴ ἐκκολλάπτεται, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ζῇ καὶ ἐνεργεῖ· ἀλλοιοῦντες τὸν ἐγκέφαλον πρῶτον φυσικῶς, διὰ τὴν ἀλλοιωθῆ ἐπομένως καὶ ἠθικῶς. » Ἰδοὺ τὸ μυστήριον δι' οὗ ἡ ἀναμόρφωσις τῶν λαῶν δύναται νὰ ᾖ καὶ ριζικὴ καὶ βεβαία.

Ὅτι ἡ γαστρονομία ἐνδιαφέρει τὰ μάλιστα εἰς τὴν μεγαλειότητα τῶν ἐθνῶν, φαίνεται ἐναργῶς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἅπαντες τῆς ἀρχαιότητος οἱ νομοθέται ἐφρόντισαν περὶ αὐτῆς. « Κρασίτων ἀκαθάρτων καὶ δυσπέπτων ἀπέχεσθαι, » διατάττει ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος· διὰ τί ἄρα; διότι τὸ ὑπερβάλλον τοῦ γαστρικοῦ κόπου, ἀναγκαίου περὶ χώνευσιν αὐτῶν δύναται νὰ γεννήσῃ ἀσθενείας, ἢ νὰ φέρῃ νωθρίαν καὶ νάρκην εἰς τὴν διάνοιν. Οὐχ' ἦτοι συνετὸς καὶ ὁ Χριστιανικὸς νόμος ὁ θεσπίσας τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ ἔαρ, ὅτι πᾶσα ζωικὴ δύναμις ἀναγεννωμένη, τυγχάνει οὕσα ἐπὶ δεκτικωτέρα νόσου καὶ ἀσθενείας.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὁ τρόπος τοῦ τρέφεσθαι παρέχει ἡμῖν ἱκανὴν ὕλην σκέψεως. Δύο πόλεις αἱ περιδοξώτεραι τῆς ἱστορίας, ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἦσαν μὲν τοσοῦτον ἐγγὺς ὡς πρὸς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν, ἀλλ' ἀπέχον τὰ μέγιστα κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν. Εἰς τὴν πρῶτην τὸ ἀριμάνειον καὶ ἀγροικόν ἐβωροῦντο ἀρετῇ· εἰς τὴν δευτέραν, τὸ φιλάρεσκον καὶ ὠραῖον. Εἰς τὴν Σπάρτην ὁ νομοθέτης ἐφρόντισε νὰ μορφώσῃ μαχητὰς, εἰς τὰς Ἀθῆνας, μὴ ἀμελῶν παντάπασιν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καρτερίας καὶ γενναιότητος, ἐπάσχετο νὰ σχηματίσῃ ἀγαθοὺς καὶ πράους πολίτας. Ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν ἤδη τῆς μαγειρικῆς τέχνης καὶ τὸν τρόπον τοῦ τρέφεσθαι τῶν δύο τούτων γειτόνων λαῶν, δυνάμεθα εἰκάσαι τὴν μὲν τῶν Σπαρτιατῶν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πασιγνώστου ἐκείνου ζωμοῦ. Ὁ βίος τῆς περικλειοῦς Ἀσπασίας, τοῦ καλοῦ Ἀλκιβιάδου, διδάσκουσιν ἡμᾶς ἀκούοντως περὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων. Ἀναμφιβόλως ὁ μέλας ζωμὸς δὲν εἶναι ξένος εἰς τὸ τραχὺ τῶν ἡθῶν τῆς Σπάρτης, καὶ ἴσως ζωμὸς ἦττον μέλας καὶ ἐπιμελέστερον κατεσκευα-

(1) Ἀπεδείχθη ἐσχάτως ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις καὶ πείρας τοῦ Κυρίου Βουχαρδά (Bouchardat) καὶ ἄλλων, ὅτι τὸ οἶνον πνευμα (alcool) εἰς δόσεις μετρίας μὴ δυναμένας νὰ φέρωσι τὴν μέθην, χρησιμεύει ὡς τροφὴ ἀρίστη, ἀπορροφώμενον ἀπὸ τὰ μικρὰ τοῦ στομάχου ἄγγεια (vasa breviora) καὶ δυνάμενον οὕτω ν' ἀντικαταστήσῃ πολλὰς τῶν τροφῶν, ὧν ἔχει χρεῖαν ἡ οἰκονομία τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν.

